

DOWNS

DOAMNA CU

D A I A D II
I / \ L / \ M \ N II

GABRIELA DUMITRAN A LĂSAT ÎN URMĂ RITMUL ALERT DE MULTINAȚIONALĂ, ÎMBRĂȚIȘÂND MIGALA TIHNITĂ A CREAȚIILOR HANDMADE. CUM ARATĂ ZILELE UNUI PĂLĂRIER DE MODĂ VECHE DIN INIMA BUCUREȘTIULUI?

DE DIANA-FLORINA COSMIN, FOTOGRAFIE DE BOGDAN BARAGHIN/PHOTOLIU

FASHION

AU

Clasice sau îndrăznețe, simple sau din cale-afară de elaborate, cuminte sau ușor excentrice, toate și-au ocupat locurile pe rafturile din atelierul Gabrielei Dumitran și au trăit fericite până la adânci bătrâneți. Firește, pare doar o poveste frumoasă, până când treci pragul apartamentului cu tavan înalt și pereti albi și vezi cum pălăriile prind viață în fața ochilor tăi. Și atunci crezi.

Din 2007, de când a renunțat la jobul său într-o companie farmaceutică, viața Gabrielei se desfășoară între cei patru pereti ai atelierului, cosând dantelă cu ac curb, în fir transparent, mulând fetru pe forme sau tăind pe rotund capeline (bucăți de fetru în formă de cloche) cu un aparat special, comandat din America de la singurul meșter care mai produce asemenea instrumente de modă veche. „Facem totul după metoda tradițională“, îmi explică Gabriela, arătând către formele din lemn aduse tocmai din Anglia, către pungile cu capeline din iepure, găsite în atelierul unui bătrân ursuz din Florența, și către dantelurile fine de la Sophie Hallette.

Coboară privirea către mâinile ei,

fost odată ca niciodată câteva personaje de poveste: doamne avangardiste, aristocrate cu voală din mătase și tinere rebele cu gusturi infinit mai îndrăznețe decât epocile în care au trăit. Pentru a dobândi nemurirea, s-au dat de trei ori peste cap, exact ca-n basme, luând forma unor pălării.

care par muncite, cu bătături și urme de ac, și simte nevoie unei justificări: „Când lucrezi cu pălăriile, nu prea poți să ai mâini frumoase“. De patru ani, mâinile Gabrielei stau zilnic în lână fierbinte, modeleză sărme și mânuesc instrumente încălzite de prelucrare, tăiere și îndoire. Merită efortul? „Fiecare clipă“. Când a schimbat munca de birou, în sfera managementului resurselor umane, pe modelarea de pălării într-un mic atelier bucureștean, Gabriela ajunsese la capătul puterilor. „Gradul meu de nefericire creștea pe zi ce trece“, își amintește ea, „iar într-o zi m-am oprit și am decis că nu mai pot continua aşa la nesfârșit“.

Și-a dat demisia, luându-și şase luni de pauză pentru a se gândi la ce direcție ar putea lua viitorul ei. Fără planuri certe, dar cu convingerea că își dorește o muncă manuală, creativă și mai puțin înregimentată în rutină. A început să creeze coliere, dar tocmai când afacerea începea să prindă contur, au intrat în scenă pălăriile. La fel ca toate lucrurile bune, s-au întâmplat dintr-o joacă. „Aveam nevoie de o pălărie

pentru o ocazie, aşa că am decis să-o fac singură“, rememorează ea. Pentru că nu avea forme speciale, a mulat o bucată de fetru pe un vas de Jena, rezultatul fiind o mini-pălărie care a făcut furori la eveniment. Nu a găsit pe nimeni să-o ajute mai departe, iar cărtile disponibile pe internet s-au dovedit lipsite de consistență, pentru că arta pălăriilor nu se învață, ci se transmite din tată-n fiu.

Totul s-a făcut din încercări și greșeli, iar descoperirea creațiilor celebrului pălărie britanic Philip Treacy a mai adăugat o activitate în portofoliul creativ al Gabrielei: florile din mătase confectionate de mâna, prin tehnica veche și tradițională rămasă în doar câteva ateliere din toată lumea. Mai întâi se desenează petalele, apoi se decupează din mătase Razmîr sau organza dublă (în funcție de textura dorită), după care fiecare petală este

conexiuni în rândul comunității de pălărieri din Europa și a prins curaj să-și dorească mai mult de la ea însăși.

Prima mare investiție a fost în forme de pălării: o singură formă, pentru o singură mărime, ajunge la 300 de lire, iar un pălărier bun are nevoie de cât mai multe cu putință.

Celealte investiții tin de materiale, de la care Gabriela nu vrea să facă niciun chip rabat, pentru că într-un produs care adună zile întregi de muncă nu merită să folosești produse ieftine. „Dacă nu pui dantela sau mătasea care trebuie, strici tot“, punctează ea. Pentru a-i găsi pe cei mai buni producători de capeline sau de forme, a călătorit în diferite colțuri ale Europei, pentru că puținii maestri rămași nu discută pe email și sunt reticenți la oferte din partea unor nou-veniți în domeniu.

muncii pe care și-a ales-o cu laturi mai strălucitoare și mediatizate ale modei. În final însă, contează doar clientii, care vin de multe ori pentru că „au auzit de la cineva“, „au văzut la cineva“ și pentru că își doresc o pălărie deosebită care să le completeze povestea.

Fiecare dintre oamenii care îi intră în atelier, privind cu mirare și fascinație pălăriile așezate pe manechine, îi dau zilnic măsura muncii și a succesului. „De când am auzit prima oară de visul american, m-a fascinat ideea de a face ceva de la zero, într-un garaj, iar oamenii să-și dorească să cumpere ceea ce ai făcut tu“, îmi mărturisește ea, cu un zâmbet. Chiar dacă nu se întâmplă într-un garaj, ci la parterul unui bloc vechi, visul i-să împlinit, compensând toate dubiile și regretele venite, de-a valma, după momentul demisiei. „Am avut momente grele, în care m-am

prelucrată de mai multe ori cu un set de instrumente cu bile încinse la capăt. Rezultatul este o floare bogată, cu până la 80 de petale individuale, înglobând tot atâtă muncă precum o mică bijuterie.

În 2011, Gabriela a participat la un concurs internațional având ca premiu un stagiu de o lună în atelierul faimosului pălărier Stephen Jones. A intrat în cursă cu o pălărie inspirată de dansul pungii de plastic prin aer din filmul „American Beauty“, stilizând în formele pălăriei atât punga cât și asfaltul și peretele roșu din film. I-a luat o lună de muncă, totul fiind cusut manual, dar în final s-a clasat pe locul 22 din 700 de participanți. Atunci și-a făcut primele

Amers la Florența pentru a-l convinge pe cel mai bun producător de capeline din Europa - Fratelli Real - să-o accepte drept clientă și a reușit să-i facă pe cei de la Sophie Hallette, creatorii celor mai fine danteleuri, să-i dea o sansă să-și demonstreze măestria. Dincolo de arta designului, un bun pălărier trebuie să se priceapă și la inginerie și arhitectură: înainte de a se apuca de construit, Gabriela face întotdeauna machete miniaturale, pentru a vedea direcțiile corecte, curbele și modul în care se comportă materialul.

„În timpul necesar pentru a crea o pălărie, un designer face patru sau cinci rochii“, compară ea migala

întrebă de ce am renunțat și ce am făcut cu viața mea“, recunoaște Gabriela. A meritat însă, de dragul tuturor oamenilor care își doresc să cumpere lucrurile frumoase care ies din mâinile ei. De la sfârșitul anului trecut, are și o asociată în afacere, Connie Preda, cu care vrea să ducă atelierul într-o nouă fază de dezvoltare.

„Într-o corporație, te află permanent în fața unor documente, rupt de tot ceea ce se întâmplă în jurul tău“, meditează ea. În atelierul ei, printre forme și capeline, cu mâinile în lână fierbinte, Gabriela Dumitran se găsește pentru prima oară în povestea potrivită. Si se afă, în sfârșit, acasă. ■